

Sygn. akt I CSK 492/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Z. S.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanego przez Prezydenta m. W. i Ministra
Infrastruktury i Budownictwa, uprzednio Ministra Infrastruktury i Rozwoju

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 31 października 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza
od powoda na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej
Skarbu Państwa kwotę 1200,- (jeden tysiąc dwieście) złotych
z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W wyniku rozpoznania apelacji powoda Z. S. i pozwanego Skarbu Państwa – Prezydenta m. W. i Ministra Infrastruktury i Rozwoju od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 stycznia 2014 r. – Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 31 października 2014 r. zmienił tamten wyrok w ten sposób, że wskazaną w punkcie I kwotę zasądził od Skarbu Państwa reprezentowanego przez Ministra Infrastruktury i Rozwoju, zasądził od Skarbu Państwa tak reprezentowanemu na rzecz powoda dalszą kwotę 151 006,50 złotych, oddalił apelacje obu stron w pozostałym zakresie, rozstrzygając o kosztach postępowania. Podwyższając zasądzoną kwotę Sąd uzasadnił to wartością udziału powoda w prawie użytkowania wieczystego, obliczoną na dzień wydania decyzji administracyjnych niezgodnych z prawem w przedmiocie odmowy ustanowienia prawa własności czasowej, a według cen z dnia wykonania opinii, które wynosiły 201 342 złotych i stanowiły różnicę z kwotą zasądzoną przez Sąd pierwszej instancji w wysokości 50 335,50 złotych.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie w zaskarżonym wyroku przepisów prawa materialnego, tj. art. 123 § 1 pkt 1, art. 124 § 2 k.c. w związku z art. 7 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze miasta W. oraz art. 117 w związku z art. 5 k.c. przez błędną wykładnię tych przepisów. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 382 oraz art. 328 w związku z art. 391, art. 361 i art. 233 § 1 k.p.c., a także błędnego powołania się na podstawę prawną z art. 162 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej oddalenia apelacji powoda w zakresie odszkodowania za nieruchomość stanowiącą działkę nr 76 obręb 4-15-04 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany Skarb Państwa Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik powoda powołał się na oczywistą zasadność skargi oraz na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych. Niestety, wbrew obowiązкови zawartemu w art. 398⁴ § 2 k.p.c. zagadnienia te nie zostały ujawnione i brak jest w tym względzie jakiegokolwiek uzasadnienia. Nie zostało więc w żaden sposób wykazane spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., mimo że w orzecznictwie Sądu Najwyższego i w doktrynie od dawna jest utrwalone stanowisko, jak ma wyglądać profesjonalnie przygotowana motywacja tej podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Tak samo się sprawa przedstawia z podstawą przyjęcia skargi, jaką jest jej oczywistość, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a na którą w pierwszym rzędzie powołuje się pełnomocnik powoda. W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wskazuje, podobnie jak odnośnie do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., na utrwalone w orzecznictwie i akceptowane przez doktrynę okoliczności, które winny zostać wykazane w uzasadnieniu wniosku, aby ze względu na swoją oczywistość skarga kasacyjna mogła zostać przyjęta do rozpoznania, mając na uwadze funkcje spełniane przez ten nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnego orzeczenia sądowego. Prawidłowego uzasadnienia podstaw przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) nie może zastąpić ani uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej ze względu na podnoszone w niej naruszane, zdaniem skarżącego przepisy prawa (art. 398³ § 1 k.p.c.), ani wniosłe zapewnienia, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż zaskarżony wyrok nie może się ostać i to, jak formuluje się w końcowej części uzasadnienia skargi „w zasadzie nie wymaga szczegółowego uzasadnienia”.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

